



**ČERVENÁ  
ČIAPOČKA**



## V PRVÝ JARNÝ DEŇ VLCI ZOŽERÚ NAJ- KRAJŠIE dievča.

Dajú mestečku na známosť, ktoré dievča chcú, keď na dverách jeho domu zanechajú hlboký škra-  
banec a vymočia sa na schody. Vlkov nikto nevidí,  
tak ako nikto nevidí rosu, skôr ako zmáča trávu.  
Keď zovretie zimy poľaví, mestečko si myslí, že je  
kliatba zažehnaná, a nechá sa zlákať milosrden-  
stvom jari. No potom sa objaví znak. Občas uply-  
nie niekoľko týždňov, inokedy zopár dní pred tým,  
ako dievčinu zožerú, lebo vlci sa pri výbere koristi  
riadia vlastným časom. No len čo si dievča vyberú,  
je ich. Ani dieťa, ani rodina s tým nič nenarobia.  
V prvý jarný večer vlci zavýjú, aby im priniesli  
večeru, a mestečko nešťastnicu odvedie na okraj  
lesa a pošle ju k nim. Keby ju neodovzdali, pri-  
hodilo by sa niečo oveľa horšie než smrť pekného  
dievčaťa, hoci vlastne nikto nevie, čo horšie by sa  
stalo. Onedlho sa z útrob lesa ozve druhé zavý-

tie: tichšie, uspokojené, vlčia hostina sa skončila. Ľudia sa rozídu. Dievča upadne do zabudnutia. To je cena za nerušený život.

No jar číha.

Prejde ďalší rok.

Domy sa chvejú napriek matnej žiare zapadajúceho slnka a hojnosti rozvonjavajúcich pukov. Matka s otcom sedia s popraskanými perami a ohryzenými nechtami, pozorujú dcéru, ktorá obhrýza posledné kúsky mäsa z kosti, konččky jej gaštanových vlasov sa dotýkajú mäsovej šťavy na tanieri. Nemysleli si, že s ňou budú starosti, keď sa narodila s chudučkými rúčkami a nožičkami, s trochu rozplášteným nosíkom a hnedou sedliackou pokožkou. Bola nejasným odrazom svojich tvorcov. Boli presvedčení, že ju budú mať na celý život. No krása, podobne ako vlci, si dlho vyberá a v matkinom srdci postupne vyklíči mrazivá hrôza. Dcérine oči sa zmenili na žiarivé zafíry, jej pokožka sa leskne ako med a jej krk ladsnosťou pripomína labutí...

No napriek tomu ju znak na dverách prekvapí. Pridlho bola obyčajná. Krása prišla ako choroba. Nemá žiadny význam, je ako farba, ktorú treba olúpať. Umrieť pre takú malichernosť...

Hlúpe zvery.

Nestráca čas strachom.

Na svojej strane má cnosť.

Načiahne sa za nožom na stole, za tým, ktorým jej otec odkrojil mäso. Keď ho utrie, po oceľových zuboch stečie masť a poľka jej červený plášť, ktorý si na túto príležitosť ušila. Je červený ako krv, žiarivý ako oheň. Koleduje si o to, keď ide takto oblečená do lesa. No pred vlkmi sa nedá skryť. Tak nech je to aspoň rýchle.

Nôž ju ťaží v ruke.

Kam si ho schová?

Potrebujem košík pre starú mamu, vyhlási.

Mama nepovie nič.

Otec ďalej je.



Dom starej mamy je za riekou, povie dievča. Ozvem sa, keď budem v bezpečí.

Mama sa postaví, so zadržaným dychom ukladá do košíka tvrdé rožky, nahnité ovocie, prezretý syr. Otec sa pozrie na manželku. Plytvá jedlom na beznádejnú cestu. No nebude sa s ňou hádať. Dnes večer nie. Okrem toho je jeho dcéra rovnako tvrdohlavá ako matka jeho manželky, ktorá očakáva košík s jedlom aj od hostá na úteku pred vlkmi.

Slnko pohasne v zúrivej žiare ako oheň udušený v hrsti. Z lesa sa ozve vlčie vytie.

Teraz sa dievča prvý raz zľakne.

Doteraz si myslelo, že ich nejako porazí. Človek proti zvieratú. Dobro proti zlu.

No je to ich pieseň, ktorá v nej čosi prebudí – počuje žalostný spev plný sebalútosti, akoby si nemohli pomôcť. Sú vážnymi svojej prirodzenosti.

A dobro nie je zbraň proti posadnutým.



No napriek tomu vstúpi do lesa pokojná.

Obyvatelia mestečka ju odvedú na okraj, je tam každý muž, žena a dieťa a so zopätými rukami, akoby sa modlili za jej dušu, čakajú, kým zájde